

LIBRIS

We know
books

Ella Arval

OCEANUL SÂNGERIU

Roman

Seria *Candoarea Veninului*

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2026

Dacă ați ajuns să citiți aceste mulțumiri, înseamnă că ați parcurs prima parte a poveștii complicate, dar fascinante în felul ei, a lui Dawn Xyfrall și Dwade Wirkreck (aka Demon). De asemenea, vreau să vă mărturisesc, și o voi face doar în cadrul acestei prime cărți, faptul că *Ella Arval* este un pseudonim pentru mine, iar singurul lucru pe care vi-l pot spune pe lângă acest aspect este că inițialele mele adevărate sunt MV. Am ales să public sub acest nume pentru a-mi oferi mai multă libertate de scriere. Sper că veți înțelege. Puteți privi ideea... ca în cazul lui Batman.

Masca scrisului :)

Acestea fiind spuse, vreau să vă mulțumesc din suflet, mai ales vouă, cititorilor, că ați considerat această poveste măcar un sfert, demnă de a vă ocupa timpul liber. Ce pot să vă spun cu certitudine însă, este că „*Oceanul Sângerieu*” reprezintă abia *începutul* dramelor și întorsăturilor de situație pe care le va cunoaște seria „*Candoarea Veninului*”, în cărțile ce urmează. Sper că întreaga aventură a celor doi protagoniști v-a luminat măcar puțin ziua și că ați reușit să vă regăsiți în caracterul și incertitudinea lor definitorie.

În special, sper că ați ajuns să îi îndrăgiți, măcar pe cât am ajuns eu să o fac de când le scriu povestea, de altfel...

Reală ;)

Nu în ultimul rând, vreau să le mulțumesc tuturor persoanelor care m-au sprijinit atât cu sfaturi, cât și pe plan emoțional pe parcursul scrierii acestei cărți.

Este un vis devenit realitate.

Le rămân datoare pentru totdeauna, în orice univers și realitate posibilă, mai ales părinților mei și prietenului meu înaripat de suflet, Tuti, pentru toată susținerea și iubirea necondiționată pe care am primit-o în toți acești ani și pe care încă am norocul să o primesc neconținut.

Sunteți cu toții o reală inspirație.

Fără cărți și fără oameni ca voi, lumea ar fi un loc pustiu. Mulțumesc.

~ Cu drag,

Ella ♥

Cuprins

Realitatea I. Un univers TRECUTUL	7
~ Prolog ~	9
Realitatea II. Alt univers VISUL	11
~ Capitolul 1 ~	13
~ Capitolul 2 ~	17
~ Capitolul 3 ~	21
~ Capitolul 4 ~	28
~ Capitolul 5 ~	41
~ Capitolul 6 ~	55
~ Capitolul 7 ~	65
~ Capitolul 8 ~	70
~ Capitolul 9 ~	76
~ Capitolul 10 ~	86
~ Capitolul 11 ~	94
~ Capitolul 12 ~	103
~ Capitolul 13 ~	109
~ Capitolul 14 ~	114
~ Capitolul 15 ~	118
~ Capitolul 16 ~	127
~ Capitolul 17 ~	133
Realitatea I. Un univers ADEVĂRUL.....	137
~ Capitolul 18 ~ DWADE.....	139
~ Capitolul 19 ~ DWADE.....	153
~ Capitolul 20 ~	156
~ Capitolul 21 ~	165
~ Capitolul 22 ~ DWADE.....	169
~ Capitolul 23 ~	172
~ Capitolul 24 ~	178
~ Capitolul 25 ~	182
~ Capitolul 26 ~	188
~ Capitolul 27 ~	194

~ Capitolul 28 ~ DWADE.....	198
~ Capitolul 29 ~	206
Realitatea II. Alt univers ILUZIA.....	213
~ Capitolul 30 ~	215
~ Capitolul 31 ~	221
Realitatea I. Un univers PREZENTUL.....	231
~ EPILOG ~	233

~ Capitolul 1 ~

Să nu ai încredere în nimeni.

Poate fi descrisă ca fiind o frază, un îndemn; un proverb sau o zicătoare. Ideea este că nu îi cunosc proveniența și nici nu cred că are vreo importanță, sincer. Cât despre înțeles, este aparent simplu, nu? Subiect direct transmis și prezentat, deopotrivă.

Însă... Oare chiar așa să fie? Oare totul este într-adevăr în maniera în care îl percep? Asta este realitatea? Doar ce se captează pe retina ochiului uman?

Nu prea cred.

Multe întrebări, chiar prea multe sălășluiau în mintea mea. Infinitatea de idei, posibilități, probabilități științifice, cu răspuns și fără. Mereu am crezut că știința ascunde toate adevărurile pe care mi-aș fi dorit vreodată să le aflu.

Doar de aș fi știut cât de tare mă înșel...

Oricum, visam cu ochii deschiși în timpul orei mele preferate: *matematica*. Și nu, chiar nu o spun sarcastic. Ceilalți ar numi-o visare, cum i-am spus și eu, de altfel, adineauri indirect. Totuși, cred că este mai degrabă un soi de luciditate contemplativă, câteodată, parcă fără sfârșit.

– Acum... Să vedem soluția finală a ecuației date – una dintre replicile profesoarei mele „preferate”, rostită cu un rânjel malefic în colțul gurii.

Doamna Ilev era, la propriu, întruchiparea în carne și oase a tipologiei de profesor de care „fuge” un liceu întreg. Desigur, clasele acelea, norocoase, care nu o au drept dascăl pe timpul unei *torturi* care se tot repetă ca într-o buclă temporală, timp de patru ani cred că au avut privilegiul și, încă îl au, de a savura pe deplin frumusețea simetrică a unei ore de mate.

Evident că atât eu, cât și colegii mei (la fel de nefericiți) nu am avut acest destin deosebit.

Începuse să scaneze toată clasa – un gest tipic înainte de sentința victimei sale zilnice – iar asta nu pentru că ar fi vrut să ne vadă entuziasmul sau poate capacitatea de înțelegere a problemei, ci pentru că voia să pună un doi ca de fiecare dată. Avea o plăcere de a face asta minimum de trei ori pe săptămână. Aș putea spune că era ca un fel de nevoie organică pentru ea – una total opusă unui interes sănătos, pentru un om normal. Dar nu știu sincer dacă „normal” era un termen bun pentru a o descrie pe ființa aceasta.

Simțeam cum mă străpunge cu privirea. Cu privirea aia de un negru intens, intens precum sufletul ei de altfel... Așteptam să mă strige doar ca să îi pot face în ciudă și, ce-i drept, nu a trebuit să aștept prea mult timp.

– Tu, cea din ultima bancă. Cea cu mânușile de piele! Care este răspunsul?

Era convinsă că mă nimerise pe picior greșit.

– Unu. La sfârșitul ecuației se simplifică cei doi radicali rămași, i-am răspuns pe un ton calm, liniștit, vizibil opus reacției de teamă pe care voia să o obțină de la mine, doar ca să își hrănească orgoliul nemărginit.

Ochii îi ardeau de furie și frustrare. Exact cum anticipasem.

Nimic nu îmi făcea mai mare plăcere decât să dovedesc contrarii. Satisfacția pe care o aveam era una fantastică. Era chiar un fel de pasiune de ceva timp, pe care o dobândisem în special cu persoanele pe care nu le suportam – doamna Ilev inclusă, desigur. Pasiunea asta ține mai mult de faptul că unii oameni, unii – nu generalizez, au impresia că te cunosc atât de bine, că îți știu fiecare mișcare în absolut orice secundă. Că sunt mai buni decât restul lumii, iar felul în care ei te judecă, *strict* superficial și *strict* bazat pe ceea ce le-ai permis *tu* să descopere despre tine cred că te reprezintă. Cred că arată cine ești cu adevărat.

Poate că ceea ce sunt cu adevărat și ceea ce voiam să par era una dintre cele mai mari minciuni de care se putea lega întreaga mea existență.

Am zâmbit subtil, puțin strâmb atunci. Îi adoram reacțiile, mai ales când nu se așteptase să știu răspunsul. Ceea ce ei nu îi pășase însă să afle, nici despre mine și nici despre alții, era că matematica în sine nu ne plăcea atât de mult. Ba chiar, cel puțin în cazul meu, puteam spune că îmi conferea un soi de sentiment de siguranță, de certitudine.

Pur și simplu mă fascina. Seria de algoritmi și reguli aplicate în simetrie ajungeau să transforme o problemă complicată într-un răspuns clar și simplu.

În jurul prânzului a început o ploaie torențială, cu tunete, fulgere... pe scurt, *haos*. Dar îmi plăcea la nebunie haosul. Nu îi înțelegeam psihologia nici atunci, și nici acum, însă mă liniștea teribil. Mai ales după o astfel de zi de școală, care îți dădea parcă senzația că nu se mai termină. Mergeam liniștită prin ploaia răcoroasă, fără să am vreo umbrelă, privind oamenii care se fereau de ea și încercau să găsească un adăpost. Era un soi de recompensă furtuna aceasta pentru mine, căci nu mă puteam declara o fană a statului într-o încăpere închisă, între patru pereți, și timp de șase ore sau mai mult, în fiecare zi. Eram udă learcă practic, dar nu pot spune că mă deranja un astfel de fapt în sine.

Majoritatea oamenilor se plâng de ploaie din varii motive: le strică ținuta, părul, machiajul... Sunt prinși în detalii atât de mărunte. Așa-zisele probleme care se pot rezolva atât de ușor, încât devin complet orbi la frumusețea care le stă în fața ochilor.

Problemele acelea aveau o soluție – a mea nu avea.

Privirea mi-a căzut, ca de fiecare dată, asupra mânușilor. *Mereu mânuși...* Erau aceleași: strâmte și negre, de piele, de când mă știu. Existau momente când parcă aș fi vrut să le arunc în adâncurile unei ape fără sfârșit; să nu le mai văd, pur și simplu. Dar nu puteam. Nu puteam fi atât de egoistă. Ar fi fost riscul mult prea mare și mai rău este că nu ar fi stat lucrurile așa pentru mine, ci pentru cei la care țineam. Puțini ce-i drept, însă mai valoroși de un milion de ori decât sutele de persoane care ar pretinde să îți fie alături doar pentru a-și atinge vreun scop și care dispar mereu când ai cea mai mare nevoie de ele.

Întrebările cu răspuns și fără îmi răsuna din nou în minte, neconținut. Una după cealaltă. Mă întrebam uneori... *de ce eu?* Și, dacă da, de ce eram atât de captivă într-un secret atât de mare? Unii l-ar numi dar, un har deosebit, în vreme ce alții l-ar vedea cu nimic mai prejos de un blestem în toată regula.

Răspunsul era că nu mai știam cum să îl privesc. Avea o frumusețe indescritibilă, o vrajă în care oricine s-ar fi lăsat prins pe vecie, dar tocmai asta îl făcea periculos. Mulți spun că puterea este destinată doar celui care o poate controla, cel care *știe* cum să o controleze. Totuși, oare chiar așa să fi fost și în cazul meu? Dacă aș fi fost sigură că pot să o controlez, mânușile nu ar mai fi existat. Însă... Este un *însă*. Ajung în punctul din care am plecat. Scopul tănuirii adevărului era unul cu mult peste mine și aș fi mințit grav dacă aș fi spus că nu mă durea, aproape fizic, faptul că eram conștientă de asta.

- Capitolul 2 -

Casa micuță și primitoare mă aștepta în capătul șoselei, iar în urma ploii era decorată de un frumos curcubeu palid.

Acum și vremea îmi face în ciudă, mă gândeam. Cu toții avem zile de genul, de fapt, în care singurul lucru la care visăm este să ajungem acasă, unde e pace și liniște. Eh, ce-i drept, în casa mea era destul de des liniște.

Și asta e un lucru bun... Cred.

Considerându-mă responsabilă, în teorie cel puțin, părinții își permiteau de câțiva ani să mă lase singură, pentru că erau convinși că mă puteam descurca. Serviciul le solicita călătorii lungi și, dacă ar fi fost până la urmă să merg cu ei mereu, păi... cred că nu aș mai fi terminat vreodată vreo școală. Însă, nu puteam spune că singurătatea mă deranja. Ba chiar mă încânta, într-un fel, de la o vreme. Se transformase cumva într-o zonă de confort. Partea bună era că nu aveam obligația de a mă ascunde acasă. Nu trebuia *să par* normală.

Mai mult, Anceo era cel mai bun prieten al meu, mai ales după o zi lungă. Nu vorbea, știa doar să asculte. De multe ori, era cu mult mai prezent în prezent decât eram eu, ce-i drept.

– Oho, băiete! Daa, și eu mă bucur să te revăd. Ție cum ți-a fost ziua? l-am întrebat eu când am intrat în casă – discuțiile de genul erau la ordinea zilei.

Anceo mă făcea mereu să zâmbesc, iar inocența, combinată cu o puternică personalitate, mi se părea că îl distingea de alți căței husky. Avea cam șase luni când a început totul, iar ochii lui de o nuanță aparte, un albastru de o claritate deosebită și foarte asemănătoare oceanului, m-au determinat să îl numesc astfel.

Oceanul și Anceo – un puzzle misterios. O anagramă pentru ceea ce reprezenta cu adevărat. Un *spirit* în esență.

Totuși, curtea din spatele casei nu era suficientă pentru nevoia unui câțel precum Anceo, de a se mișca în voie.

Parcă îi puteam citi fericirea în privire de fiecare dată când mergeam, la apusul soarelui, pe plaja aflată la cam douăzeci de minute de mers de casa noastră. Și asta nu că ar fi alergat prea mult, însă stăteam pe nisipul fin cam o oră, inspirând toți aerosolii apei. Spectacolul de culori era întotdeauna unul nemaipomenit. Parcă aș fi vrut să stea timpul în loc, să îl pot savura pentru veșnicie.

Timpul însă nu îmi fusese niciodată prieten și nici nu credeam că avea să îmi fie vreodată.

Am stat pe plajă până ce ultimul fir de culoare s-a risipit în întinericul dens al nopții, doar ca să ne putem bucura de miliardele de stele așezate parcă cu o simetrie perfectă pe cer.

Înainte de a pleca însă, am decis să mai vizităm un loc: *originea* tuturor problemelor mele. Locul unde am crezut că a început totul. Cumva, nici după atâția ani nu am reușit să înțeleg ce s-a întâmplat cu adevărat acolo și, nici nu eram sigură că mi-aș fi dorit să știu.

Peștera era aceeași. Nimic schimbat, la nivel de aspect sau... la starea de reverie pe care mi-o transmitea de câte ori intram în perimetrul ei. În seara aia însă simțeam că ceva era în neregulă.

Plănuisem să mai stau cu Anceo cam o jumătate de oră acolo, dar spre surpriza mea neplăcută, am observat că nu eram singurii din peșteră. Pereții erau luminați de albastrul ochiului de apă, care era mai mult un lac de fapt, dar foarte adânc, motiv pentru care puteam să văd în adâncul lui.

Apa era, ca de obicei, extrem de clară și am putut distinge pe fundul ei un băiat cam de aceeași vârstă cu a mea. Nu știam de cât timp se afla acolo, însă judecând după faptul că pielea nu îi căpătase o nuanță de mov, aș fi zis că nu era un interval prea mare. Îl puteam salva în orice clipă. Știam că îmi stătea în putere să fac asta și, totuși, îmi era groază să mai intru în lacul acela încă o dată.

Pe de altă parte... putea fi mort. Nu că mi-ar fi păsat prea mult de starea lui, însă în cazul în care ar fi fost conștient și m-ar fi văzut – lucrurile aveau să se complice considerabil.

Anceo mă privea cu o oarecare neliniște. Aș fi zis chiar că părea îngrijorat pentru enervantul din lac. Câteodată puteam crede chiar că îmi citea gândurile. Mă simțeam oarecum obligată să îl salvez. Până la urmă, o viață este, în teorie măcar, mai importantă decât îndoielile mele.

Am decis în cele din urmă să intru în apa aceea posedată, lucru pe care l-am și făcut după seria de prelegeri.

Atunci s-a repetat istoria. Albastrul acela mistic mă înconjura din nou. Era ca un *déjà vu*. Iar asta, pentru că era pe atât de real pe cât fusese și în trecut. Pacea aceea interioară, inconfundabilă, care mi se inducea automat când mă aflam acolo, mă cuprindea din nou, lăsându-mi un fior adânc pe șira spinării. Am încercat să îmi adun gândurile, îndreptându-mă spre pacostea care mă adusese încă o dată în locul de care mă temeam cel mai mult pe lumea asta.

Era viu. Nu căzuse de prea multă vreme în apă, căci îi puteam detecta ușor unde pulsului de la doi metri distanță. L-am apucat de braț și am început să îl trag ușor spre suprafața apei.

La scurtă vreme a tușit puternic, scoțând apa care îi pătrunsese în plămâni și spre norocul meu, a leșinat instant.

Măcar așa nu îți vei aminti de mine.

Aș fi plecat imediat. Îl scosesem afară până la urmă, cumva împotriva voinței mele. Moralitatea asta mă omora, la propriu, câteodată. Era incoștient. Întrebarea era *de ce*. Nu eram eu vreun doctor, însă părea evident că intrase în șoc hipotermic. Avea mâna rece ca gheața.

Era pur și simplu *fantastic*. Jur că era fantastic.

Mă riscasem deja destul doar scoțându-l din apă și acum mai eram nevoită să îl scot și din șoc. Aș fi putut chema o ambulanță, dar până s-ar fi sinchisit ei să ajungă, tipul probabil că ar fi ajuns să fie mort de minute bune. În plus, cum oare le-aș fi explicat că l-am scos dintr-un lac de *cincizeci* de metri adâncime?

Eram nevoită să o fac. Trebuia să mă pun pe mine în pericol ca să îl salvez pe el. Secretul pe care îl păstrasem ascuns atâta amar de vreme putea fi aflat în două clipite doar pentru faptul că un împiedicat s-a găsit să se înece în lacul ăla și, de asemenea, s-a întâmplat ca eu să fiu acolo atunci.

Am tras adânc aer în piept, scoțându-mi ezitant mânușa din mâna dreaptă. Nu îmi venea să cred că chiar făceam un asemenea